

ffe sikkert, at man ikke kan sige, at Rigsdagen her har bundet sig, det gjør man kun ved den endelige Afstemning; men lige saa sikkert er det, at der har fundet Forhandlinger Sted, af en saadan Beskaffenhed, at den Modtagelse, Lovforslaget nu faar, er noget overraskende, naar man ikke vil tage sin Tilflugt til det sidste Argument, som jeg gjentagne Gange har omtalt. Det er klart, og det ville Alle, der have interesseret sig for denne Sag, vide, at der er viist en velvillig Smødekommunen fra Rigsdagens Side, og at man har stillet i Udsigt en Understøttelse af Sagen, dersom visse Betingelser bleve opfyldte; der i det Mindste i alt Væsentligt ere blevne opfyldte. Det, som det ærede Medlem mente var saa overordentlig tvivlsomt, og som man først maatte have klaret, var, om man ikke paa selve Akademiet kunde skaffe Plads. Det er jo det gamle Spørgsmaal; det er en Sag, der har været overveiet, inden man gik til at tænke paa at opføre en ny Bygning. Det er utvivlsomt, at der ikke paa Akademiet vil kunne skaffes Plads til de Formaal, der tilligtes ved Lovforslaget; dette er umuligt, det kan der ikke. Man kan ganske vist berøve nogle af Professorerne ved Akademiet de Friholiger, som de hidtil have haft; men efter Kunsternes Stilling her i Danmark, der sandelig ikke er misundelsesværdig, vil det være Uret at berøve dem denne Støtte, naar ikke særlig tvingende Grunde skulde tale derfor. Men, om det altsaa end er saa, at tilstrækkelig Plads ikke kan opnaas ad denne Vej, maa jeg dog indrømme, at nogen Plads vil der kunne opnaas, og man kunde ogsaa nok, hvis man vilde jage Professorerne ud og expropriere deres Leiligheder eller indbrage dem ved Vacance, skaffe Plads til nogle Formaal, navnlig til Undervisning af Kvinder. Det glæder mig imidlertid, at kunne berolige det ærede Medlem med den Forsikring, at der er sørget for Plads til Kvindernes Undervisning i den nye Bygning. Den Frygt altsaa, som det ærede Medlem drog af et Udtryk i Motiverne, at man igjen skulde komme tilbage og begjære nye Midler til en Kvindefskole, er ganske ubegrundet. Tegningerne ere viist oversendte til Rigsdagen, jeg skulde i hvert Fald tage meget fejl, om dette ikke er Tilfældet, og det ærede Medlem vil da se, at der udtrykkelig paa Tegningerne er betegnet Lokaler til den kvindelige Undervisning. Sikkerheden for Bygningernes heldige Benyttelse, som er det andet Moment i det, som det ærede Medlem fremhævede, tror jeg ogsaa, man vil faae ved at se paa Tegningerne. Hvis Sagen gik videre, og man da vilde undersøge de foreliggende Tegninger, vilde man have Leilighed til at overtøye sig om, at Planen er god, og at Overslagene ere gjorte med stor Omhyggelighed, saaledes, at der i den Henseende ikke er den aller ringeste Grund til at udskyde Sagen. Men saa var der Hensynet til det store Nationalmuseum. Jeg veed egentlig ikke, hvad det er for

et Udtryk, som det ærede Medlem har fundet i Motiverne, der kunne aabne Udsigt til, at Ministeriet vilde fremkomme med Planen til et stort Nationalmuseum. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg ikke tror paa, at Pengene dertil ville blive bevilgede; jeg har aldrig troet derpaa. Jeg veed ikke, om det er Udtalelserne i Motiverne om Robberstiftsamlingens Flytning, som det ærede Medlem sigter til (Solsstein: Sa!). Der staar — jeg har ikke set Stedet efter for ganske nylig — omtrent saaledes, at det eneste, man skulde kunne indvende derimod, var Haabet om at faae et stort Nationalmuseum, men dette afvises, og i Forventning af, at man ikke faar et saadant stort Nationalmuseum, raades der til at blive ved det Mindre og derfor flytte Robberstiftsamlingen. Saa opfastede det ærede Medlem det Spørgsmaal, om man var gaaet rigtig frem ved Tilveiebringelsen af Midlerne og tillige det Spørgsmaal, om Udstillingsfonden ikke kunde yde Mere. Jeg skal indskrænke mig til derom at sige, at, naar Udstillingsfonden skal kunne fyldestgjøre de Byrder, der paahvile den, saa er den gaaet saa vidt, som den med Rimelighed bør gaa. Det er ikke alene Akademiet, der har undersøgt denne Sag, men den har ogsaa været forelagt Ministeriet, og det er fra Ministeriets Side erkjendt, at man er gaaet saa vidt, som man kan. At nogle af Midlerne ere bundne for at tjene til bestemte Diemed, kan man vel mene, kunde være anderledes, og at disse Midler kunde være tagne med, men saa vilde Formaalene heller ikke være saa sikre paa denne Maade, som Hensigten har været. Det Tilbud, som nu er gjort fra Akademiets Side forekommer mig at vidne om den Interesse, som er tilstede hos alle Danmarks Kunstnere for denne Sag. Det forekommer mig ogsaa, at man fra Akademiets Side har viist saa stor Smødekommunen mod de af Rigsdagen stillede Fordringer, som man har kunnet, og naar derfor Sagen nu skydes ud, saa er det beklageligt for Kunstens Skyld, thi det er, som jeg ved Sagens Forelæggelse tillod mig at udtale, en stor Uret, der begaas mod vore Kunstnere, at man henviser dem til at have Udstilling af deres Malerier i et saa slet Lokale som det, man nu har. Der er desuden mange andre Formaal, hvad der jo nøiere er udviklet i Motiverne, som jeg har udtalt mig om ved Sagens Forelæggelse, og som som jeg altsaa kan forudsætte bekendte. Jeg skal blot nævne Skulptursamlingen. Jeg skal isørigt ikke forlænge Debatten med yderligere Udtalelser. Det sidste Argument, som det ærede Medlem fremsøgte, maa vi bære os for, og — jeg skal gjentage det — jeg vilde have ønsket, at det ærede Medlem var bleven ved dette alene.

Solsstein: Jeg tror, at den ærede Minister gjorde dette Things Flertal nogen Uret, naar han sagde, at det efter hans Mening havde været til-